

BG

BG

BG

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ

Брюксел, 23.8.2010
COM(2010) 428 окончателен

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И ДО СЪВЕТА

**въз основа на член 22 от Рамково решение 2006/783/ПВР на Съвета от 6 октомври
2006 година за прилагане на принципа за взаимно признаване на решения за
конфискация**

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И ДО СЪВЕТА

въз основа на член 22 от Рамково решение 2006/783/ПВР на Съвета от 6 октомври 2006 година за прилагане на принципа за взаимно признаване на решения за конфискация

1. ВЪВЕДЕНИЕ

1.1. Контекст

С Рамково решение 2006/783/ПВР се прилага принципът на взаимно признаване на решения за конфискация, издадени от съд, компетентен по наказателноправни въпроси за целите на улесняване на изпълнението на такива решения за конфискация в държава-членка, различна от държавата-членка, в която решението за конфискация е било издадено. Рамковото решение се прилага за всички нарушения, за които могат да бъдат издадени решения за конфискация. Проверките за двойна наказуемост бяха премахнати по отношение на 32 категории нарушения, изброени в рамковото решение.

1.2. Уведомления от държавите-членки

До края на февруари 2010 г. Комисията получи уведомления относно транспонирането на разпоредбите на рамковото решение в националните законодателства от следните 13 държави-членки: **AT, CZ, DE, DK, FI, IE, HU, LV, NL, PL, PT, RO** и **SI**. **IE** не приложи закона си за прилагане към своето уведомление. **HU** и **DE** изпратиха единствено неофициални уведомления.

Седем държави-членки (**BE, CY, EL, ES, FR, IT** и **LT**) уведомиха Комисията относно процеса на подготовка на съответното законодателство на национално равнище. При все това нито една от тези държави-членки не прие законодателството и не уведоми Комисията преди края на февруари 2010 г.

Повечето държави-членки, изпратили уведомления на Комисията, са транспонирали правилно рамковото решение с изключение на член 8, разглеждащ основанията за отказ. Повечето държави-членки включиха допълнителни основания за отказ, които не са предвидени в рамковото решение. Това значително ограничава обхвата на прилагане на рамковото решение и е в разрез с него. Няколко държави-членки са транспонирали рамковото решение частично.

От следните 7 държави-членки не е получено нито уведомление, нито информация относно процеса на транспониране: **BG, EE, LU, MT, SE, SK** и **UK**.

1.3. Метод и критерии за оценка

В член 22 от рамковото решение се предвижда изготвянето на писмен доклад на Комисията относно мерките, взети от държавите-членки, с цел постигане на съответствие с този инструмент до 24 ноември 2008 г. Докладът трябваше да бъде изготвен навреме от Комисията, за да може Съветът да оцени до ноември 2009 г. степента, в която държавите-членки са взели необходимите мерки за съобразяване с рамковото решение. Закъснението в подготовката на настоящия доклад се дължи на

малкия брой уведомления (само две), получени до първоначалния краен срок, определен с рамковото решение.

По своето естество рамковите решения са задължителни за държавите-членки по отношение на резултата, който трябва да се постигне, но оставят на националните власти избора на формата и метода за изпълнение. Каквато и форма да бъде избрана, следва да се спазват принципите на яснота, правна сигурност и ефективност. Рамковите решения нямат пряко действие. Въпреки това принципът на тълкуване в съответствие с европейското право е задължителен по отношение на рамковите решения, приети по Дял VI от Договора за Европейския съюз¹.

2. ОЦЕНКА

Общи аспекти на изпълнението

Всяка държава-членка избира различен метод за транспониране на рамковото решение в националното си законодателство.

АТ транспонира рамковото решение във Федералния закон за съдебно сътрудничество с държавите — членки на ЕС — по наказателноправни въпроси. Този закон съдържа също така транспозиция на други рамкови решения в областта на сътрудничеството по наказателноправни въпроси. Транспозицията съдържа най-важните елементи от рамковото решение, но съществуват няколко пропуска.

CZ измени своя Наказателнопроцесуален кодекс. Транспозицията е много добре и цялостно извършена и включва всички важни разпоредби на рамковото решение.

DE приложи рамковото решение като измени и допълни своя Федерален закон за международна правна помощ по наказателноправни въпроси. В отсъствието на консолидирана версия на изменените разпоредби е понякога трудно да се прецени доколко приложението на рамковото решение е цялостно и правилно. Изглежда, че някои от основните принципи на решението, като например принципът за пряк контакт, не са правилно транспонирани.

DK — датският закон за прилагане влезе в сила на 1 януари 2005 г., т.е. почти две години преди самото рамково решение да бъде прието от Съвета. Датският закон предвижда най-важните елементи на признаването на решенията за конфискация, но пропуска други, по-малко важни елементи.

FI — законът за прилагане на Финландия е много кратък. Специфичното в закона е, че в неговия раздел 1 е включена обща разпоредба, която постановява, че разпоредбите от законодателен характер в рамковото решение имат силата на закон, освен ако законът за прилагане не предвижда друго. Подобна разпоредба може да доведе до липса на яснота и правна сигурност сред практикуващите юристи, тъй като те трябва да са добре запознати със самото рамково решение и да го прилагат пряко. FI закон за транспозиция се съсредоточава само върху няколко въпроса, като обжалване на решението за признаване на решението за конфискация. По отношение на повечето

¹ Решение на Съда на Европейския съюз, Дело 105/03 (16 юни 2005 г.), *Pupino* (), ОВ С 292, 15.11.2006 г., стр. 2.

разпоредби, законът за прилагане препраща към общата разпоредба. Ето защо е сравнително трудно да се прецени до каква степен рамковото решение е транспонирано. Ако се вземе предвид общата разпоредба, FI транспониране може да бъде сметено за формално задоволително. При все това, от съображения за яснота на настоящия доклад, в случаите, в които законът за транспониране на включва изрични разпоредби, отразяващи определени елементи, в докладът се посочва, че FI не е транспонираше въпросните елементи.

IE не приложи закона си транспониране към своето уведомление. Транспонирането бе извършено в Закона за правна взаимопомощ в областта на наказателното правосъдие през 2008 г. В повечето случаи текстът на закона за транспониране не отговаря на рамковото решение и съдържа многобройни пропуски на важни разпоредби и основни принципи на взаимното признаване. Законът не включва например принципите на пряк контакт и признаване без по-нататъшни формалности, премахването на проверката за двойна наказуемост за 32 престъпления, основанията за отказ, основанията за отлагане или правото на средства за правна защита. Законът обаче включва други въпроси, които не са обхванати от рамковото решение, като лихви по неплатени суми или процедури за осребряване на имущество или невъзможността за налагане на наказание лишаване то свобода за неизплатени задължения.

HU приложи рамковото решение със Закон за сътрудничество по наказателноправни въпроси с държавите-членки на Европейския съюз. Прилагането е задоволително.

LV направи изменения в латвийския Наказателнопроцесуален закон. Транспозицията на LV е частична, тъй като изпуска някои елементи на рамковото решение.

NL транспонира рамковото решение, като измени своя Закон за взаимно признаване и изпълнение на наказанията. Транспозицията съдържа всички важни елементи на рамковото решение и следователно е задоволителна.

PL измени Наказателнопроцесуалния си кодекс, като включи глава относно взаимното признаване на решения за конфискация. Транспозицията съдържа най-важните елементи на решението.

PT прие специален закон за прилагане само на това рамково решение и не го комбинира с други рамкови решения в областта на взаимното признаване. Законът е много подробен, следва структурата на рамковото решение и транспонира всички важни елементи на рамковото решение. Ето защо транспозицията се счита за много задоволителна.

RO измени своя Закон за международно съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси. RO транспозиция е много подробна. Тя съдържа всички важни елементи на рамковото решение и следователно е задоволителна.

SI транспонира рамковото решение в Закон за сътрудничеството по наказателноправни въпроси с държавите-членки на ЕС. С този закон се транспонират всички инструменти за взаимно признаване. Общата част включва общи принципи, като принципа за взаимно признаване. След нея следват отделни глави, разглеждащи взаимното признаване на различни видове решения. Разделът за взаимно признаване на решения за конфискация транспонира всички важни разпоредби на рамковото решение и следователно е задоволителна.

Член 1 — Цел

Член 1, параграф 1 извежда общата цел на рамковото решение. Той няма нужда да бъде транспониран, ако контекстът на закона за прилагане е достатъчно ясен по отношение на целта на закона.

АТ, FI, NL, CZ и PT включиха общата цел в националните си закони за транспониране. Други държави-членки (IE, LV, PL, RO, SI, DE, DK и HU) не включиха този параграф.

Член 1, параграф 2 предвижда, че рамковото решение не поражда изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 от Договора, и задълженията, възложени на съдебните органи във връзка с това, остават незасегнати.

Тази разпоредба създава общо задължение за всички държави-членки и поради това транспонирането ѝ може да е излишно. Разбира се, че е разрешено държавите-членки да въведат това задължение в законите си за прилагане.

Според повечето държави-членки този член не изисква транспониране. Някои държави-членки (АТ, FI) транспонираха това задължение като допълнително основание за отказ.

Член 2 - Определения

В член 2 се определят термини като: „издаваща държава“ и „изпълняваща държава“, „решение за конфискация“, „имущество“, „облага“, „средства на престъплението“ и „паметници на културата“. Прилагането на рамкови решения съдържа известен марж при преценяването дали е необходимо всички определения да бъдат транспонирани в националното право. Държавите-членки обаче трябва да се уверят, че националното им транспониране не създава риск за изпълнението на целите на рамковото решение. Пълната липса на някои определения може да доведе до липса на сигурност, например определението за „решение за конфискация“ трябва да бъде приложено, за да осигури признаването на чуждото решение, независимо от името на този инструмент в издаващата държава-членка, тъй като съответната терминология се различава значително в различните държави-членки.

АТ посочи, че е транспонирала определенията, но не е приложила съответните части от закона си. Съответната част от АТ закон съдържа единствено частично определение на „решение за конфискация“, тъй като се пропуска да се отбележи, че става дума за окончателно решение, издадено от съда. PL посочва, че е транспонирала определенията, но референтният ѝ закон (неприложен към уведомлението) не съдържа такива.

АТ, NL, PT и RO са обхванали всички термини. Някои държави-членки (IE, SI, DK, CZ и HU) са транспонирали някои определения, например определението за „решение за конфискация“. Други държави-членки (LV, FI, DE и PL) не са транспонирали нито едно от определенията във вътрешното си право, което може да доведе до несигурност по отношение на приложното поле на законодателния инструмент.

Член 3 — Определяне на компетентните органи

С този член държавите-членки се задължават да уведомят Генералния секретариат на Съвета и Комисията относно националните органи, компетентни за целите на

рамковото решение. Всяка държава-членка може да определи един или няколко централни органи, които са компетентни за административното изпращане и приемане на решенията, както и за подпомагане на компетентните органи, ако това се окаже необходимо поради устройството на нейната вътрешна система.

За някои държави-членки компетентните органи, които издават или изпълняват решения, са националните съдилища (AT, CZ, IE HU, LV, PL, PT, SI и RO) и публичната прокурорска служба, която е териториално компетентна. В други държави-членки централният орган е посочен като издаващ или изпълняващ орган. Такъв е случаят за FI (Център за съдебния регистър), DK (Министър на правосъдието) и NL (прокурорът в Leeuwarden).

В CZ, IE, LV, PL и SI е определен централен орган (Министерство на правосъдието) за изпращане на документи. RO определи за свой централен орган Министерството на правосъдието, с цел да подпомага и да изпраща документи в случаите, когато пряк контакт не е възможен. Законът за транспониране на LV определя съдилищата за компетентни органи, но също предоставя важна роля на Министерството на правосъдието, което определя дали съществува някакво основание за отказ, преди да реши да изпрати искането за изпълнение на решението за конфискация на съда. IE също предоставя важна роля на централния орган, който решава дали да предаде искането за конфискация, получено от друга държава-членка, на Висшия съд (High Court) или не. Тази разпоредба е в разрез с принципа за пряк контакт между компетентните органи и често административната роля, която член 3 предоставя на централните органи.

Член 4 – Изпращане на решения за конфискация

Според този член въпросното решение, заедно с удостоверение, може да бъде изпратено на компетентния орган на държава-членка, в която физическото или юридическото лице, срещу което е издадено решението за конфискация за определена сума пари, разполага с имущество или доход. В случай на решение за конфискация, засягащо конкретно имущество, решението може да бъде изпратено на компетентния орган на държава-членка, в която се намира имуществото. В този член е заложен принципът за пряк контакт между компетентните органи. Когато органът не е компетентен да признае решението за конфискация, той предава *ex officio* решението на компетентния орган.

CZ, HU, PL, PT, RO, SI и NL са транспонирали всички елементи на член 4 в своето законодателство по прилагане. AT, DK, LV са приложили тази разпоредба само частично. FL не транспонира този член, тъй като транспонира обща разпоредба, която гласи че разпоредбите от законодателен характер в рамковото решение ще имат силата на закон (вж. общи аспекти на транспонирането) IE и DE не са транспонирали този член.

Принципът за **пряк контакт** бе приложен от NL и DK, в които централният органи е едновременно издаващ и изпълняващ компетентен орган, който общува пряко с компетентния орган на друга държава. Принципът бе приложен също от AT, CZ, PL, PT, RO и SI. AT и SI предвиждат пряк контакт между компетентните органи, но преди да изпрати искането до друга държава-членка, издаващият съд трябва да даде възможност на публичната прокурорска служба да предостави мнението си, както и възможност за коментари от засегнатите лица.

LV не приложи принципа за пряк контакт, тъй като Министерството на правосъдието е органът, който не само изпраща и приема решенията за конфискация, но също решава дали тези решения ще бъдат препратени на компетентните органи и дали съществуват основания за отказ. IE не приложи принципа за пряк контакт, тъй като компетентният съд изпраща решението за конфискация до директора на прокуратурата, който решава дали решението да бъде препратено до централния орган за изпращане на друга държава-членка. DE не вписа този принцип във вътрешното си законодателство.

Член 5 – Изпращане на решения за конфискация до една или повече държави

По правило, решение за конфискация може да бъде изпратено само до една изпълняваща държава наведнъж. Член 5, параграфи 2 и 3 установяват изключенията от това правило в случаите, когато различни части от имуществото са разположени в различни изпълняващи държави, когато конфискацията изисква действия в повече от една изпълняваща държава или когато конкретно имущество е разположено в една от две или повече определени изпълняващи държави. Решение за конфискация за парична сума може да бъде изпратено на повече от една изпълняваща държава, когато над имуществото не е била наложена възбрана или когато не е вероятно стойността на имуществото да бъде достатъчна за изпълнението.

AT, CZ, HU, NL, PL, PT, SI и RO са транспонирали този член изцяло.

LV и DE са транспонирали този член отчасти. DK е заявила, че не е необходимо тази разпоредба да се транспонира. FI и IE не са транспонирали този член.

Член 6 – Престъпления

В този член е включен списък с престъпления, които водят до признаване и прилагане на решенията без проверка за двойна наказуемост, ако те са наказуеми в издаващата държава-членка с лишаване от свобода за максимален срок от поне 3 години. Всички други престъпления могат да подлежат на такава проверка от страна на изпълняващата държава-членка. Списъкът включва 32 престъпления, които са застъпени и в други рамкови решения. Правната квалификация на престъпленията принадлежи изключително на издаващата държава-членка.

CZ, DK, LV, PT, RO и SI приложиха тази разпоредба в пълно съответствие с рамковото решение. Тези държави-членки включиха списъка с престъпления директно в законите си за транспониране. AT, HU, NL, DE и PL заявиха, че са транспонирали списъка с престъпления, но не приложиха съответното си законодателство към уведомлението. Ето защо е невъзможно да се оцени транспонирането, извършено от тези държави. FI не приложи тази разпоредба, но въведе обща разпоредба за „прякото прилагане“ на рамковото решение (вж. общия коментар). IE не приложи тази разпоредба и според настоящия закон не признава решения за конфискация за престъпление, което не е квалифицирано като такова в IE. Това не е в съответствие с член 6 от рамковото решение.

Член 7 – Признаване и изпълнение

Съгласно член 7 решение за конфискация се признава без да се изискват никакви допълнителни формалности и се предприемат незабавно всички необходими мерки за неговото изпълнение. Законите за прилагане, които предвиждат задължение за компетентния орган да свика заседания във всеки един случай не са в пълно

съответствие с член 7, тъй като едно заседание обикновено представлява значителна формалност.

CZ, PL, RO и SI приложиха тази разпоредба, но въведоха задължение за свикването на публично заседание във всеки такъв случай. Като се има предвид, че формалност от този тип е с общ характер в изпълняващата държава, подобно заседание не е изцяло в съответствие с рамковото решение.

FI закон за прилагане предвижда възможността за публично заседание, когато има вероятност да бъдат цитирани някои от основанията за отказ. Може да се каже, че подобна разпоредба е в съответствие с рамковото решение, тъй като решението да бъде свикано заседание се взема в зависимост от случая, ако изпълняващият орган смята, че може да се приложи дадено основание за отказ и за това е необходимо страните да бъдат изслушани.

LV приложи тази разпоредба, като въведе писмена процедура за признаването на решението за конфискация.

AT предвижда възможността засегнатото лице да направи коментари по условията на изпълнение, доколкото това лице може да бъде призовано на австрийска територия.

DK, HU, NL и PT приложиха тази разпоредба, без да споменават специална процедура, водеща до признаването (т.е. дали свикването на публично заседание е възможно, задължително или въобще не е предвидено).

DE изисква компетентният орган (териториално компетентната прокуратура) да даде възможност на осъденото лице, както и на всяка друга засегната страна, да направят декларация. Законът също предвижда намесата на съд при подаване на заявление от компетентния орган, който следователно не е в състояние да вземе сам всички необходими мерки за изпълнението на решението за конфискация, както се посочва в член 7.

IE е транспонирала частично тази разпоредба, на законът за прилагане не предвижда, че признаването и изпълнението на решение за конфискация трябва да бъдат направени без по-нататъшни формалности.

По принцип държавите-членки не са посочили срок за изпълнение.

Следните държави-членки направиха декларация в съответствие с член 7, параграф 5 от рамковото решение: AT, LU, PL и SI не признават и не изпълняват решения за конфискация в случаите, когато конфискацията е била постановена по силата на разширените правомощия за конфискация според законодателството на издаващата държава (член 2, буква г), iv). PL включи това ограничение пряко в текста на закона за транспониране.

Член 8 — Основания за непризнаване или непривеждане в изпълнение

В член 8 се предвиждат редица основания, които могат да представляват основа за отказ за признаване или изпълнение. Всички основания, изброени в този член, са незадължителни за държавите-членки, които могат да изберат дали да ги приложат или не, като могат също да поставят по-стриктни условия за приложението им от тези на

разпоредбата². Ако бъдат приложени, основанията за отказ трябва да бъдат вписани във вътрешното право като незадължителни за компетентния орган („Компетентният орган на изпълняващата държава *може* да откаже...“). Поради факта, че представляват изключение от общия принцип за взаимно признаване, списъкът на основанията е изчерпателен, така че държавата-членка не може да включи допълнителни основания за отказ в своето законодателство за прилагане.

Държавите-членки приложиха следните основания за отказ:

- липсва удостоверение, то е непълно или очевидно не съответства на решението (транспонирано като незадължително от: DE, PL, PT и RO; транспонирано като задължително от: AT, CZ, DK, LV, NL; транспонирано като отчасти задължително, отчасти незадължително от HU);
- *ne bis in idem* (транспонирано като незадължително от: PL, PT и RO; транспонирано като задължително от: AT, CZ, DE, HU, LV, NL, SI; транспонирано като отчасти задължително, отчасти незадължително от DK);
- принцип на двойна наказуемост (транспонирано като незадължително от PL, DK; транспонирано като задължително от AT, CZ, DE, HU, NL, RO, LV и SI);
- имунитет (транспонирано като незадължително от PT и RO; транспонирано като задължително от AT, CZ, DK, HU, LV, NL и SI);
- права на заинтересована страна по делото (транспонирано като незадължително от PL, PT и RO; транспонирано като задължително от AT, CZ, DK, NL и SI; не е транспонирано от HU, LV);
- производство в отсъствие на засегнатото лице и без представителство от правен съветник (транспонирано като незадължително от PL, PT и RO; транспонирано като задължително от AT, CZ, DE, DK, HU, LV, NL и SI);
- принцип на териториалност (транспонирано като незадължително от CZ, HU, NL, PL, PT и RO; транспонирано като задължително от AT, SI; транспонирано като отчасти незадължително и отчасти задължително от DE и DK, не е транспонирано от LV);
- конфискация по силата на разширените правомощия за конфискация (транспонирано като незадължително от DK, NL, транспонирано като задължително от AT, CZ, PL, не е транспонирано от HU, RO, SI, LV);
- изпълнението е с изтекла давност (транспонирано като незадължително от DE, DK, PL, PT и RO; транспонирано като задължително от AT, LV, NL и SI);
- FI не е транспонирала основанията за отказ, установени с рамковото решение, но постанови, че разпоредбите от законодателен характер в рамковото решение имат силата на закон.

² Решение на Съда на Европейския съюз, 6 октомври 2009 г., Дело C-123/08, *Wolzenburg*, [ОБ С 116, 9.5.2008 г., стр.18](#)

- **IE** не транспонира основанията за отказ, установени с рамковото решение.

Допълнителни основания, посочени от държавите-членки:

- **AT** добави следното задължително основание за отказ: лицето е било амнистирано или помилвано; решението е издадено в нарушение на основните права, залегнали в член 6 от ДЕС; правната класификация на дадено престъпление е очевидно грешна или засегнатото лице свидетелства, че решението за конфискация е вече изпълнено.
- **CZ** включи няколко допълнителни задължителни основания: имуществото не подлежи на конфискация по силата на други закони; имуществото вече е конфискувано, изчезнало е или не може да бъде намерено; присъдата е вече изпълнена в друга държава; лицето е било амнистирано или помилвано, изпълнението би нарушило основни конституционни принципи на Чехия.
- **DE** добави две незадължителни основания за отказ, съответно когато въпросното имущество е предмет на германско решение за конфискация или отнемане и когато въпросното имущество е предмет на мярка за конфискация или отнемане на трета държава-членка. И в двата случая съществува условието, че е в публичен интерес да се даде приоритет на другата мярка (само първата ситуация е предвидена в рамковото решение, чийто член 10 гласи, че в такъв случай компетентният орган може да отложи, но не и да откаже изпълнението на мярката за конфискация).
- **DK** включи следните задължителни основания: засегнатото лице е било помилвано за действието в Дания; има основания да се счита, че решението е било издадено с цел преследване или наказване на лице поради неговия пол, раса, религия, етнически произход, гражданство, език, политически убеждения или сексуална ориентация.
- **FI** е добавила едно задължително основание: ако има основателна причина да се подозира, че производството е нарушило гаранцията за справедлив процес и изпълнението би било неблагоприятно;
- **HU** посочи следните допълнителни задължителни основания: престъплението, на което се основава решението, попада под унгарска юрисдикция (членове 3 и 4 от Наказателния кодекс); и когато престъплението подлежи на амнистия съгласно унгарското право.
- **LV** добави като задължителни основания следните четири ситуации: не е възможно решението да бъде изпълнено в Латвия; лицето не е достигнало минималната възраст за подвеждане под наказателна отговорност; съществуват основания да се счита, че наказанието е било наложено на основания, свързани с раса, религиозна принадлежност, етнос, пол или политически убеждения, и фактът, че решението би нарушило основни принципи на латвийската правна система.
- Допълнителните незадължителни основания на **PL** обхващат: нарушителят не е под полска юрисдикция; престъплението е било амнистирано.
- **RO** включи едно допълнително незадължително основание: изпълнението на решението за конфискация би нарушило конституционните принципи.

- **SI** добави следните задължителни основания: предметите представляват част от културното наследство на Словения; лицето е било амнистирано или помилвано; конфискацията е разпоредена с решение, което според словенското право не може да бъде издадено в наказателно производство; има обективни причини да се смята, че решението е било издадено с цел наказването на лице на основания, свързани с неговата раса, пол, политически или религиозни убеждения;
- **PT** и **IE** са единствените държави-членки, които не включиха допълнителни основания за отказ.

Многобройните допълнителни основания за отказ, установени от държавите-членки, ясно показват, че прилагането на член 8 е особено незадоволително. Държавите-членки трябва да се съобразят с рамковото решение, като установят само тези основания за отказ, които са предвидени в него. Всички допълнителни основания значително ограничават обхвата на практическото приложение на принципа за взаимно признаване и по този начин не съответстват на целта, духа и буквата на рамковото решение.

Член 9 — Средства за правна защита в изпълняващата държава срещу признаване и изпълнение

Този член предвижда задължение за изпълняващата държава да гарантира, че заинтересованите страни разполагат с ефективни средства за правна защита срещу решението по отношение на признаването и изпълнението на решение за конфискация. Условието за завеждане на иск не могат да бъдат по-малко благоприятни от тези, които се прилагат за подобни иски от чисто вътрешноправен характер. Член 9, параграф 2 ограничава възможността за преразглеждане на решението в изпълняващата държава, тъй като мотивите по същество за издаване на решението за конфискация могат да бъдат оспорвани единствено в издаващата държава.

Повечето държави-членки (AT, CZ, DK, FI, HU, LV, NL, PL, PT и SI) са транспонирали правилно първата част на този член. Някои обаче (AT, DK, LV, NL и PL) не включиха член 9, параграф 2 в своето законодателство. Само CZ, FI, HU, PT и SI транспонираха тази разпоредба в пълно съответствие с рамковото решение. RO транспонира правото за средства за правна защита на всяка заинтересована страна като „право на обезщетение“ и не транспонира член 9, параграф 2. DE и IE не приложиха член 9.

Член 10 — Отлагане на изпълнението

Като изключения от принципа за непосредствено изпълнение, основанията за отлагане следва да не бъдат разширявани отвъд предвидените случаи в рамковото решение.

Повечето държави-членки (AT, CZ, DE, DK, LV, NL, PL, PT, RO и SI) са транспонирали правилно всички или някои от основанията за отлагане и не са включили допълнителни такива. FI и IE не са транспонирали основания за отлагане.

HU включи следните допълнителни основания за отлагане: удостоверението отсъства, имуществото представлява защитена част от културното наследство, лицето може да докаже, че решението е вече изпълнено. Подобно транспониране не е в пълно съответствие с рамковото решение.

Член 11 — Множествени решения за конфискация

Този член определя критерии, които компетентният орган, изпълняващ решението за конфискация трябва надлежно да прегледа при получаването едновременно на две или повече решения за конфискация.

AT, CZ, HU, LV, NL, PT, RO, SI са приложили този член. DE, DK, FI, IE, PL не са транспонирали този член.

Член 12 — Законодателство, регулиращо изпълнението

Според член 12 изпълнението на решението за конфискация се урежда от закона на изпълняващата държава. В случай, когато конфискацията вече е изпълнена изцяло или частично, тази сума се приспада изцяло от сумата, конфискувана в изпълняващата държава.

Според член 12, параграф 3 решение за конфискация, издадено срещу юридическо лице, се изпълнява, дори и ако принципът за наказателна отговорност на юридически лица не се признава в изпълняващата държава.

Член 12, параграф 4 постановява, че алтернативни мерки на решение за конфискация не могат да бъдат налагани без съгласието на издаващата държава.

AT и NL са приложили този член изцяло, докато други държави-членки (CZ, DE, DK, FI, HU, IE, LV, PL, PT, RO и SI) са го направили само частично. Частичното прилагане на този член бе най-вече резултат от нетранспонирането на параграф 3 относно юридическите лица. Някои държави-членки се позоваха на националното си законодателство в този аспект (AT, NL, PL), някои не транспонираха разпоредбата или не изпратиха съответното законодателство (DK, IE, FI, PT, RO, SI). CZ национално законодателство не признава наказателната отговорност на юридически лица и съответно не е изцяло в съответствие с този член. При все това по CZ право е отчасти възможно да бъдат признати и изпълнени решения за конфискация срещу юридическо лице. CZ съобщи, че е в процес на подготовка на ново законодателство, което ще въведе в CZ право концепцията за административна отговорност на юридически лица за определен тип поведение.

Член 13 — Амнистия, помилване, преразглеждане на решението за конфискация

Съгласно този член амнистията и помилването могат да бъдат предоставени както от издаващата, така и от изпълняващата държава, но единствено издаващата държава може да вземе решение по молба за преразглеждане на решението на конфискация.

Държавите-членки възприеха различни подходи за прилагането на този член. PT и RO следваха формулировката на рамковото решение. Някои държави-членки споменаха само ситуацията, при която помилване или амнистия са предоставени съгласно тяхното национално право (DK, NL, HU, SI). LV се позовава на ситуацията, при която решения за амнистия и помилване, взети в издаващата държава, са обвързващи за нея. AT, CZ, DK, HU и SI транспонираха разпоредбата за амнистия и помилване като задължително основание за отказ, а PL — като незадължително основание за отказ. Що се отнася до преразглеждането, AT, CZ, NL и PT заявиха, че не е необходимо тази разпоредба да бъде транспонирана.

DE, FI и IE не са транспонирали този член.

Член 14 — Последици от изпращането на решения за конфискация

Този член постановява, че изпращането на решение за конфискация не ограничава правото на издаващата държава да изпълни самостоятелно решението за конфискация. Това обаче трябва да бъде съобразено със задължението да се избегне риска от надхвърляне на сумата, посочена в решението за конфискация.

AT, LV, CZ, NL, RO и SI са приложили изцяло този член; HU, PL и PT сториха това само отчасти.

DK заяви, че разпоредбата не изисква транспониране в националното ѝ право. DE, FI и IE не са транспонирали този член.

Член 15 – Прекратяване на изпълнението

В този член се предвижда задължението за уведомяване на компетентния орган на изпълняващата държава за всяко решение или мярка, въз основа на които решението престава да бъде изпълнимо или е оттеглено от изпълняващата държава по други причини. В резултат на такава информация изпълняващата държава е задължена да прекрати изпълнението на решението.

AT, CZ, DK, HU, LV, NL, PL, PT, SI и RO са транспонирали изцяло тази разпоредба. DE, FI и IE не са транспонирали този член.

Член 16 — Разпореждане с конфискуваното имущество

Този член установява правила за разпореждане с парите и другото имущество, получени от изпълнението на решението за конфискация. Тези правила се прилагат, ако не е предвидено друго между издаващата и изпълняващата държава.

Този член е транспониран от AT, CZ, DK, HU, NL, PL, PT, RO и SI и частично от DE.

LV установи възможността Министерството на правосъдието да решава по отношение на искане от издаващата държава за разпределение на парите в съответствие с рамковото решение. Латвийското Министерство на правосъдието обаче не е задължено дори това. FI и IE не са транспонирали тази разпоредба.

Член 17 — Информация за резултата от изпълнението

В съответствие с този член компетентният орган на изпълняващата държава уведомява незабавно компетентния орган на издаващата държава за решенията относно признаване или изпълнение.

AT, CZ, DK, HU, LV, NL, PL, PT, RO и SI са транспонирали тази разпоредба.

DE, FI и IE не са транспонирали тази разпоредба.

Член 18 – Възстановяване на суми

Тази разпоредба установява правила, с които издаващата държава възстановява на изпълняващата държава сумите, платени под формата на обезщетение за вреди на заинтересованите страни, за изпълнението на решението за конфискация. CZ, DK, PL, PT и RO са приложили тази разпоредба. FI се позовава в националното си

законодателство на съответния член от рамковото решение. AT, DE, IE, HU, LV, NL и SI не са транспонирали този член.

Член 19 — Езици

В член 19 се посочва, че удостоверението трябва да бъде преведено на официалния език или на един от официалните езици на изпълняващата държава. Всяка държава-членка обаче може във всеки един момент да заяви, че ще приеме превод на един или няколко други официални езици.

По-голямата част от държавите-членки изискват превод на своя собствен официален език (AT, CZ, DK, IE, HU, LV, PL, PT и RO). Други държави-членки ще приемат в допълнение и английски език (NL, SI). FI приема удостоверения на фински, шведски или английски и на други езици, ако не съществуват пречки за одобрението на удостоверението.

Член 20 – Разходи

В този член се посочва, че държавите-членки не могат да искат помежду си възстановяване на разходите в резултат на прилагането на настоящия инструмент. AT, CZ, NL, PL, PT и SI са приложили този член. DE, IE, HU, LV и RO не са го сторили. FI се позовава в националното си законодателство на съответния член от рамковото решение. DK е заявила, че не е необходимо тази разпоредба да се транспонира.

3. ЗАКЛЮЧЕНИЯ

Степента на изпълнение на Рамково решение 2006/783/ПВР на Съвета от 8 октомври 2006 година в националното законодателство на държавите-членки на Европейския съюз е явно незадоволително. Само 13 държави-членки са приложили рамковото решение и са уведомили Комисията (поне неформално) до края на февруари 2010 г., петнадесет месеца след крайния срок, определен в решението.

Като цяло националните разпоредби за прилагане на тринадесетте държави-членки са задоволителни и могат да бъдат считани за съответстващи на рамковото решение, особено по отношение на най-важните въпроси, като премахването на проверките за двойна наказуемост и признаването на решенията без допълнителни формалности. За съжаление анализът на основанията за отказ на признаване показва, че почти всички държави-членки са включили в националните си законодателства няколко допълнителни основания. Тази практика не съответства на рамковото решение.

Комисията приканва всички държави-членки да разгледат настоящия доклад и да се възползват от възможността да предоставят всякаква допълнителна информация в това отношение на Комисията и на секретариата на Съвета, за да изпълнят задълженията си съгласно член 22 от рамковото решение. Освен това Комисията насърчава онези

държави-членки, които са посочили, че подготвят съответното законодателство, да приемат тези национални мерки и да ги съобщят възможно най-скоро.

Частичното и непълно транспониране на този инструмент от държавите-членки пречи значително на пълното и ефективно прилагане на принципа за взаимно признаване в Европейския съюз. То ограничава ролята на съдебните органи да се борят с финансовата престъпност посредством лишаване на престъпниците от финансовите облаги, които получават от престъпни дейности. Комисията насърчава всички държави-членки, които все още не са го сторили, да вземат бързи мерки за възможно най-пълно изпълнение на рамковото решение. Освен това Комисията приканва тези държави, които не са го транспонирали правилно, например поради включването на допълнителни основания за отказ, да преразгледат и приравнят националното си законодателство за прилагане с разпоредбите на рамковото решение. Въз основа на реакциите по този доклад Комисията ще разгледа нуждата от преразглеждане на рамковото решение по правилата на Договора от Лисабон.